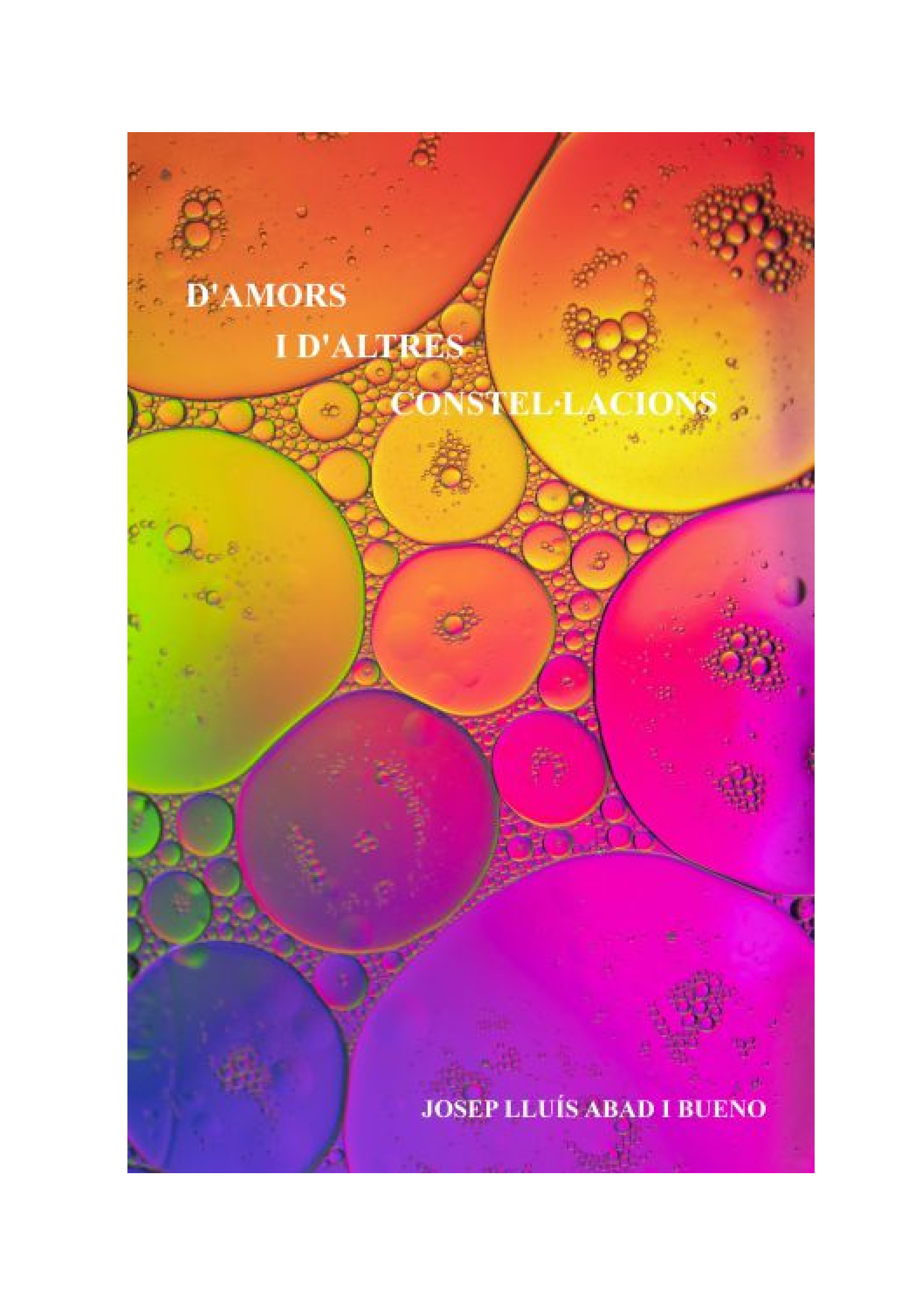

D'AMORS

I D'ALTRES

CONSTEL·LACIONS

JOSEP LLUÍS ABAD I BUENO

Primera edició digital, abril 2021

Dels poemes: Josep Lluís Abad i Bueno, 2021

De la coberta: Josep Lluís Abad i Bueno 2021

© del pròleg, Marisol González Felip

Agrair la fotografia de portada a [Who's Danilo](#)

Més informació:

<http://espaiclaudator.blogspot.com/>

<https://www.facebook.com/jana.g.espada>

<https://www.elpontdeleslletres.cat/ponts-oberts/>

D'AMORS I D'ALTRES CONSTEL·LACIONS ÉS UNA OBRA DE JOSEP LLUÍS ABAD I BUENO

Aquesta obra fou premi de Poesia Ciutat de Vila-real 2001 i editada per Brosquil edicions en la seua primera i única edició en paper l'any 2002.

L'autor consent la difusió dels continguts d'aquest llibre d'acord amb les normes internacionals (amb jurisdicció específica a l'estat espanyol) de la llicència Creative Commons, segons les disposicions de reconeixement, no comercial i sense obres derivades de la [CC BY-NC-ND 4.0 Spain License](#). Per tant, els continguts d'aquest llibre poden ser reproduïts amb finalitats NO comercials, citant explícitament el nom de l'autor i sense fer-hi cap mena de modificació que pugui alterar la integritat de l'obra.

PRÒLEG

ESCRIURE LA VIDA

(Paraules per a una poètica de la condició humana)

És aquest el quart poemari que publica Josep-Lluís Abad Bueno (la Valld'Uixó,1959), poeta i amic que viu, estima i somnia en clau poètica, i que ha fet d'aquest ofici silent i pacient de les paraules autèntica i esperançada senyera del seu compromís amb la vida/lesvides.

Abad Bueno ha escollit un vocabulari i un estil propis a l'hora d'oferir-nos el més pur de la seua vivència, del seu sentir i del seu pensament. Podríem dir d'ell que és una figura singular i capdavantera en el panorama de la poesia testimonial i compromesa que s'escriu en el nostre país. Abad Bueno juga amb el llenguatge d'una manera peculiar: trau el suc a les paraules,les enganya i les disfressa de veritat. Tot és vertader en l'atmosfera del somni que traspua la seua poesia. Els aspectes més quotidians del viure hi són retratats, tractats i retinguts amb un exquisit alé poètic,com una mena de delitós i íntim dietari d'un viure insistent i autèntic.

Amb les eines més elementals i més actuals que li brinda el llenguatge, el poeta alça acta quasi notarial del seu particular ecosistema de dubtes,desitjós i desolacions. Ell és el subjecte poètic de l'home de pedra que albira amors d'aigua i núvols; que denuncia la incompetència i la hipocresia de l'espècie humana; que descobreix el món en el rostre d'un

infant; que treballa per la pau com a única utopia necessària en què creure i en la qual veure's. D'amors i d'altres constel·lacions suposa una proposta de gestos envers que treballa per la fecunda causa de l'home-poeta: traslladar la vida en carn i ossos al motlle sincer de la paraula. L'única seguretat d'aquest poeta compromès socialment i amorosament rau en la ferma unió que existeix entre allò viscut i allò escrit. Viure i escriure són per al poeta Abad Bueno dues cares d'una mateixa moneda-, ser home en aquest món i en aquest temps. El poeta vincula l'esperança i la salvació a la paraula poètica. L'escriptura constitueix per a ell el credo irremeiable de l'amor—signe i origen de tot—i una subtil litúrgia de la tendresa més íntima. Conèixer personalment Josep-Lluís Abad Bueno és una sort que li pot ocórrer, lector/a, en qualsevol cantó un dia d'aquests. No se li coneixen enemics reconeguts ni importants. És una mena d'home de llum, el príncep de les milotxes, --com jo me l'estime anomenar--, amb el cor sempre en els ulls i els ulls en l'ànima. Un regal per al gènere humà que contribueix cada dia a dignificar-lo. Abad és senzill i pla; pobre i ric; trist i alegre; natural i feble; fort i espontani; amo de casa i curiós; fill de Pepe i de Maruja; professor i amic; despistat i abraçable; pare i germà; veí i gendre; agraït i generós; amant i xiquet... És ell i les seues constel·lacions: «aquestes coses de sempre tan completament / indescriptibles com la llum a l'estiu, / la suor del carreter, un somni incert...»; la seua poevida particular i les seues boires; el seu instant d'aigua i núvols; i el seu pit que, de vegades, pot sentir ple de vidres.

En l'obra poètica d'Abad Bueno no hi ha cap pretensió que no siga comunicar(-se), transcendir amb les paraules la bellesa, la veritat, el patiment o l'estima. Sap ben bé que la poesia no dóna guanys econòmics, perquè, si així fos, ja se l'haguessen apropiada els poderosos. És per això que el poeta s'hi sent més necessari i més realitzat alhora.

Abad Bueno té un concepte de la poesia, del poeta i de l'home que l'habita autènticament integrador. Puc dir, perquè tinc la sort de ser amiga seua, que mai no ha escrit un vers pensant en el propi lluïment o en despertar admiracions. Abad Bueno escriu sempre des de l'autèntic, des de la rebel·lió i el compromís personals. Les seues paraules són icebergs nus de la seua realitat quotidiana i de la seua vivència del món. Tot parafrasejant el seu admirat Joan Vinyoli—amb el teu gest vertebrés els meus somnis—, podem afirmar que els poemes que integren *D'amors i d'altres constel·lacions*, així com altres escrits de Josep-Lluís Abad Bueno, són capaços de vertebrar-nos el sentit més humà del nostre ésser i capgirar-lo.

Passa ben poques vegades, la veritat siga dita.

Marisol González Felip, desembre 2001.

D'amors i d'altres constel·lacions

Per a Ana i Epi,
prova real
d'un amor que existeix.

“ Dime agora
con voz de ciencia secular,
con eco de paredes terrestres,
os nomes que procuro para acordar contigo
en alba mentre sobe às alcobas o salitre,
dime os números das cousas que necesitamos
para construír a memoria da vida que comeza ”.

O lume branco

Xosé María Álvarez Cáccamo

Constel·lacions

A MITJA VEU

Inconscient i malalt
m'han triat antics mots
i d'aquests llavis breus
pengen pètals glaçats
i de foc.

Llum no sóc,
ni cau fosc, ni amb la gàbia
de carn que em sosté,
fregue cels, ni saons...

Parla'm flor del teu sol,
de l'amor, del teu verd!
Fes que veja un clar cel
en el món ple de llot;

que l'aroma en relleu
il·lumine el llarg plor
del pallasso tan meu
amb paisatge de dol.

NÚVOLS

Somreia.

Ella sempre somreia...

Sota uns núvols cendrosos, el seu record encara el somreia... Abraçat als fanals d'una tardor bruna, aquells anys no semblaven haver-se esborrat de la pell. Cremada per l'abandonament, per tants exilis interiors, errava construint giragonses de dissenys. Tenia al cor, fossilitzats, una rosa blava, un calendari d'abruptes festius i un bitllet que no mai s'entregà en l'estació de l'amor.

Des d'aleshores, fou prestidigitador de quimeres, venedor d'atzars i malabarista. Al circ, tothom el coneixia per les margarides dels seus ulls.

Però en les albes fosques, encara tremolava pel record d'aquell somriure inacabat.

TROBALLA

Aquella carretera de l'estiu fou molt seca, impenitent... Demanava, tot fugint d'una solitud d'agulles, un fragment de móra als llavis. I la dona de l'esbarzer el va fer venir:

- Pren la fruita i mastega, àngel de la meua llum. Tasta-la, perquè he treballat tot el dia fins que t'he trobat. Estenguem aquest capvespre sobre els llavis. Demà - units - serem l'oblit, uns noms anònims per al vendaval.

Aquella carretera de l'estiu va ser la seua troballa; és per això que, a l'hora del ventijol escoltava, en les roselles, l'eco llunyà del que foren lleus palpitations...

SETEMBRE

Tenia un amor nou, hom diria de passamaneria, d'aquells que enlairen fulles en qualsevol capvespre de tardor. L'havia conegut quan passejava - negre i sol - a la recerca d'un nom de pluja que li pogués llegir tots els oratges. I no havien estat indiferents els colors d'aquella tristíssima mirada. Caminaven rambla avall, amb la il·lusió d'arribar al pòrtic dels tresors més secrets.

Ella l'inventà un huracà, l'efecte Coriolis que li sotragà la cendra de tantes alienacions:

- Vine i despulla't... Beu, amb les mans d'aquesta tempesta, la puresa de la deu. No trobaràs enlloc humitats més grans; toca les molses i balla per les galeries que t'acullen. La teua claredat és com un llit ple de roses tot proclamant, dels seus pètals, la tendresa. Ningú no beurà d'aquesta boira; un amor exultant són les teues flors.

Queia un soroll de calamarsa sobre el vidre del capvespre. Aleshores, sota el frec de la vànova, va trencar un somriure: jardiner per la glòria somiada, llaurà, amb mans de paraula, aquella cerimònia de portes humides i d'amor...

BARMAN

S'havia proposat dibuixar la veu d'aquells llavis dodecafònics quan parlaven d'universos versicolors... Tots els capvespres sortejava carrerons buits de prínceps i joguines. Amb cançons, mullava els vials sedegosos per tal d'arribar a un baret de bona mort on li escrivia figures d'abril i simfonies. Però aquella no era la moda musical de l'època; estava tant marcat per la seua militància sentimental que pentinava els tirabuixons del vent amb becaires i silencis ; ni tan sols l'importava ser ignorat. S'asseia, lluny enllà, en un tamboret d'ulls absorts i cor en flama, mentre un marbre amb cel era testimoni dels pentagrames més cromàtics i enamorats que hom podria imaginar. Ella, mentrestant, parlava amb faunes cristal·lines, netejava aparadors de desitjos impossibles i somreia al fum de les converses més intranscendents; tan aviat servia còctels amb somriure, com ofrenava sabors de primitiva voluptuositat. Ell, compositor de costums, fregava, de capvespre en capvespre, el piano per oblidar papallones grises... encimbellat de llum pel nom il·limitat del seu amor.

VIRTUAL

Aquella música semblava d'una altra dimensió, quieta, pausada, quasi com murmuri afalagador d'experiències íntimes. S'havia acostumat a les pantalles de cristall líquid per tal de demanar bocins de companyia; ja no calia molestar-se en eixir en dies plujosos, arrecerar-se sota una grisa gavardina per mossegar la boira. Des del despatx era tot tan asèptic...: un clic de ratolí i, a cor què vols, cor què desitges... Era una forma d'assossegar els desitjos en aquest món intergalàctic que, alhora, arrestava en misèries una gran part de la humanitat. Amb corbata deslligada, mocadors brodats per robots i cintes magnètiques, orsava amb el *notebook* a la recerca de veus hexoses. El poder de les targetes t'oferia una varietat virtual de pells i gests garantida. Però aquells sentiments de pluja sense núvols li provocaven una desorció exagerada. Un dring puríssim trencà aquella pseudo conversa en les golfes; amb prou feines, però, a noranta sis metres immaculats d'un sol punyent eren possibles certs hologrames: aquella bellesa li ensenyà els clústers ocults on somiaven els *JavaScripts* de l'amor...

XAT BLANC

Neva silenci mentre cauen paraules lentes i blanques que, amb el teclat, us retorne. Veniu totes, princeses sense palaus; veniu, perquè habiteu certes primaveres i somieu i parleu ben allunyades del cos que us pertany, ara veu i dolcesa per als altres. A líntim racó d'aquesta meua solitud us he inventat místiques d'atzar i despullades dels grisos quefers. Ara que fifures pulcres existiu pel meu somni, sigueu belleses anònimes i núvols, pluja de bits pressentida en aquesta nostàlgica conversa de llums i foscor...

MÚSICA OCULTA

Un cor d'ombres madurava, dia rere dia, en el vestíbul d'aquell museu; al fons de la memòria, al fons de les cataractes del murmurí que grimpen espais inabastables, el crepuscle colgava, metòdicament, calaixos bronzejats de records; havia oblidat els colors de la gent, els designis tramats pels darrers cossos a l'hora de tancar les portes de la nostàlgia. Havia col·leccionat noms, vents, constel·lacions de tendresa per a aquell rostre inconegut d'amor. Obria els braços mostrant les ferides, el cabals ocults de tantes primaveres no lliurades. Tanmateix, a les ribes del seu cos no mai havia hagut lloc per a la tristesa. Aquell home silenciós, a qui els ocells màgics sotjaven en les reixes de l'amor, escrutava quotidianament el privilegi de mans i mirades; gaudia de les aromes enganxades en les galeries, on els quadres li parlaven. S'afanyava per tancar les pluges de les finestres, no fos que els llenços abraçaren la derrota.

Ai, platges i celoberts de la ciutat marina que tantes vegades passeu per mi ! – mussità mentre tancava salons i s'adormien textures.

En la penombra d'un banc, fou la litúrgia del capvespre qui li oferí aquella dona d'oceans als cabells...

- T'he sentit parlar – li digué- ... T'he oït la sang, els llavis que em cercaven esforçats; obre't i encercla, amb la força dels somnis, l'evidència dels noms i els vents per a mi. M'has de narrar en la pell, l'oració dels sargassos en flor: aqueixa música engronsada als versos de llum no mai escrits per tu i que, ara, saps sóc jo...

ROSA BLAVA

Havia corregut totes les rambles de ciutats, els molls dels ports i les botigues; el coneixien els bancs de pedra i ,dels carrers, aquells aparadors de flors no mai obsequiades. Li havia preguntat al sol, al cel, a les fosques gavines.... però, a vora mar, tan sols trobà arena, vent i un gris silenci de sal. A vuitanta set forats de carn, quan era més enllà que ací, va perdre l'esperança. No mai la va trobar; tampoc la rosa blava...

LA PAGODA DELS SOMNIS

Plovia en novembre sobre els desitjos dels seus ulls marins. Vivia pegada al terra d'una quotidianitat cendrosa i tan sols alleujada pels somnis. Mentre la llar es trencava per la seua mirada, un silenci enamorat li dictà:

- “ Vine, espectacle de la llum senzilla; acosta't entre les boires que m'assetgen, car les llunes em parlen dels teus somnis. T'he vist bromós en llostrejar les matinades, del color de la plata trista quan passejaves per les fires tardorenques. Per trobar-te, vaig haver d'alenyar teatres, enlairar la solitud de les fullaredes i abraçar-me a les pluges. Vaig dibuixar escales de molsa i carícies nascudes ja grises. En el centre dels mots, el camí dels teus ulls. Com de fum, la bella pagoda del somnis...”

Desconcertada per l'embuix, ni tan sols recordava el seu nom. El seu nom de penombres i flors, el seu nom tan salvatge com el riu de la pell que estimava o la vida.

ANA

La roda del viure li havia ensenyat els atzucacs de l'estima.

En els pocs moments d'intimitat que l'habitaven es balancejava recordant els anys penells de primavera: càlides bicicletes i músculs d'amor ventilats, ara al Nord, ara al Sud, que li enganxaven el cor de papallona al camí dels seus dies.

Ana era el seu nom, i vorejava els abismes, les passions ocultes i les infinites frases que ja no mai li serien entrellaçades. Ana abillada de foc i de vents, imperible de llum i tendresa. Ana marina i de sal, creient de futurs... Ana, la dona mestra de l'amor més actual i autèntic; la nena blava que vaig conèixer.

Ana hi era, callada, càlidament forta davant el gris present de totes les tempestes.

LA PRIMAVERA DE LARA

Fou a la tardor quan la vaig veure, plena de núvols i vents, a la distància justa d'un batec...

Abillada amb el misteri de la llum, té l'esguard de caramel i la pell canyella dolça. Escolteu-me vosaltres que somieu: ella és princesa dels oratges i, cada matí, en obrir la casa del sol, guia els tirabuixons del cel, mentre les fulles mortes, - camí de l'escola - li fan de catifa i salta i balla i parla. Ella és petita, platja, de l'oceà l'illa o l'el·lipse del bosc acollidor. Vesteix de somriures les converses de mots més hivern. I amb el seu llapis arlequí, pica els cascavells del futur, com alquímia d'emocions; pels seus ulls s'ha escrit la sort dels ocells, la llibertat de les flors i aquest alfabet de lletres violàcies. Lliura al fred butxaques de calor, obre presons als perfums i duu pètals delicats per als dies grisencs i de por.

Ella té per nom el somni de la neu i ens regala, sota els núvols, remors adormides de pluja i primavera.

PLEONASME DE L'ÀNGEL DAURAT

Em pregunte on ets, però n'hi ha preguntes que tenen resposta: àngel de la dacsà, bategues suaument enmig dels paixarells i les cendres tempestuoses que vénen del nord; oronetes esvalotades t'anomenen el nom de farina groga que els hi dónes, mentre la carn se't multiplica des de la mar ençà. Jo ho intuïa, però ara ho sé: he tornat a córrer pels camins polsegosos de sol i melangia, he corregut paral·lel a la mar del teu somriure quan desconeixia el teu nom, he suat -aprenent dels qui alenen- just a la vora del teu verd i pur estacional. Jo que no crec en l'atavisme, et recupere en la pell de l'estiu que ens aguaita, convertint-te, ara per sempre més, en carn dels meus records, àngel dels vents, de la llum i la dacsà... àngel meu daurat...

RECORDATORI

Tal volta plou mansament i el món s'omple d'una tristesa rutinària de rudes i runes, mentre somien els teus cabells.

Ara, quant tot és benvolgut i efímer en aquest capvespre de dissabte, s'incendia lentament l'any 2000, alhora que percaça pobles i pobres que augmenten en desesperança; i jo, privilegiat ciberhome i cibernètic, emboirat el cor de lletres i cabòries, et manifeste les intencions roges d'aquesta impotència com la sang que m'habita.

Res no ens és indiferent: ni els vents que ploren silencis, ni els amors assolats per tantes torrenteres... N'hi ha massa orfes en la medul·la de la història i tots els símbols de la pena se t'acosten a la pell. Tu, dona d'aire i per les roses conjugada, bruna en llunes, aigua i sol.

ICONA AUTOBIOGRÀFICA

Caminava, gris i sencer, sobre l'arena dels pensaments; aguaitava tots els guanyys de la pèrdua: cors plujosos als parcs d'erables i ja, de matinada, les llengües navalla dels sense sostre; veia els tactes carnívors dels amants exhaurint calzes de zel, també les solituds assegudes amb noms de gos i cordell; ignorava les Acadèmies Fredes, ara veus de la incertesa, ara camps de groga uniformitat, com ho era la seua peresa estructural. Així com el salobre i les gavines, en llostrejar formava un vell quadre de vida afirmada i mineral.

SEDUCCIÓ

A les prostitutes d'amor adolescent.

Repenges llunes per la pell d'aquest viatge i un enyor, a cau de nit, de sang translúcida. Com radiografia, arpegis de neó i transparents violoncel·ls desvetlen el formigueig dels teus deficiències. I és per això que, amb sorpresa atemorida, et mires en calaixos d'una carn que no és la teua: queviures epitel·lics i oblidats són anònims percentatges de futur, però no - i bé que ho saps - la vida tota. Els carrers, esculls d'amor, aqueixes cel·les tènues d'uns clandestins pronoms. Rere la cantonada del somriure, eslalom d'un desig que et fa més lliure. Lluny enllà, s'escolten fados que tot ho estimben. Devora la teua pell d'adéu llostreja...

DE L'AMOR POÈTIC

Pluja bella, llunyania del dolor, vine a veure'm i porta'm fantasies, car no dorms. Para't als ulls meus perquè cruixen en cerimònia simètrica tot vessant paisatges de sofre i melangia... Núvol trist o pluja bella, jo t'albire aspra i suau des d'aquest costum -fet carn- de solitud que m'encercla. Quan ja no veig els grejols d'aqueixes utopies que, arcaïtzants m'edificaven, adoba'm el jardí trencadís. Ara pengen líquens eixuts o records que estimben allò que sóc, habitant de l'ombra. Però tu, preciosa, te'm signifiqués i tenyeixes l'almanac dels batecs tot paralitzant el verí de l'adéu sobre totes les coses... Amiga pluja i generosa, obre'm el cor i amera'm de paradisos secrets. Aleshores, reconstruiré per tu la fascinació del foc, arcàngel convençut i immortal de l'amor que t'espera, t'estima i dignifica.

CARTA ELECTRÒNICA I

PAISATGE AMB AFECTE.

Ara, quan se'm tanquen quasi els calaixos dels ulls, et dibuixe finestres obertes. Jo no t'escric poemes, però t'engronse sentiments com t'enlaire confetti... ara que no tens temps per escriure'm, perquè se t'ha fet nova una primavera en l'iris dels teus dilluns de tantes pèrdues, ara et veig il.lusionada, com xiqueta de milotxes en capvespres perennes de llum.

Camines per voreres plenes d'intermitents i de veus que t'anomenen dona. El teu cor apama les passions i les demana. Ets la nena del somriure de calèndules... Jo tan sols hi descric -sobre els pètals- la frescor de la teua rosada.

CARTA ELECTRÒNICA II

D'OBLITS I D'EXILIS

Saps que imagine prou vegades les tonalitats de les teues ales de cera?

I escric bombolles de pensaments - zel d'amor - sobre els plats bruts i, amb el pal de la neteja, faig grafittis de flors sobre el terra.

I pense els teus vols quasi d'abril i primavera o la brida dels teus mots.

I escudelle horitzons invisibles per al núvol que em sosté o malverse oblits de paraules per al bosc de la vellesa quan la meua carn bega desolacions.

Estic ací, tranquil i falcat, com la pedra que sent la terra.

PAPALLONA DE DILLUNS

Varada de somnis, no ens plou la primavera quan ets trista d'ofrenes i el teatre del viure no t'inflama. Abrilegen grisors i les tempestes tallen sols sobre les teues ombres. De zebra tens la pell i seca. Sincerament difícils els versos que t'ofeguen. Però t'escric futurs, la veu que plana i, alhora, cerca el vol de l'ala amb cor de núvol teu tan voladís...

CERTES DONES

Opalines operen en el viure atonal. Onsevulla que siguen no murmuren vençudes, somien... Dones de pluja en el vent com baldufes, peònies d'amor en l'hivern més març. Dones que parlen o escolten, que fenyen de somnis presents i futurs, els mots més llavor, l'esperança invisible.

DAMA DE BLANC

Cercador de la llum, he de dir que t'he vist com llampec d'esperança. Rere l'ocre ciment de parets que semblen adormides per l'estiu, tan lluny dels temps impossibles com dels somnis, t'he observat segrestada en esfera d'amor. Transparent, has vibrat quan la màgia dibuixa incerteses als capvespres en què enyore la bellesa. D'elegància abillares la nuesa de l'aire. Escric per a tu, dama blanca, preciosa... Tu que amagues corredors de tristesa en profunda soledat.

CITA AMOROSA

En la pròpia llar, Pedro somriu curull de sol en llavis secs. Tanmateix, tot habitant calaixos de seny, desconeix els noms i les llums. Vestit amb blancs cabells, demana si sóc un vell, un dolç amic... i, com qui no diu res, s'abraça a l'estiu. Barboteja la pell seua finestres, persones, jocs ben passats, modismes d'un cor titular de la pura tristesa... Rosegat per un cos que no li pertany, ell somia mentre l'ocellada – en cor encés – li piula la vida. Al carrer, quan s'acomiada en oblits, novament somriu. Un temps impertèrrit s'engul tota mena de pòl·lens, petjades i gestos... també els paperets.

TEMPUS FUGIT

Us dic que les paraules no mai s'acuben
i accepte la vostra soledat
com si d'exercici personal es tractara.
Trafeguem, vivim, sí és clar...

Intermitentment
vigilants, a l'espera d'un amor breu
i sincopat ofeguem balbes absències
com de pell de llangardaix.

I per retindre-vos
humans, us descriu, amb els dits de l'esguard
en la memòria.

Tantes emocions
són l'essència irreparable del viure.
Vaivé brodat als meus somnis subterranis.

El amor a Baratària

A la dona dels núvols i paper...

Fes-me el favor de creure,
no pas en mi, de creure
que les coses per mi són per ser dites,
que jo encara m'assajo
de dir-les amb paraules difícils de trobar
que qun les trobo ja no hi ha les coses
i em quedo sol.

Tot és ara i res

JOAN VINYOLI

DRAISA

S'havia esboirat aquell capvespre
confús, ple de vidres al meu pit,
quan sobre el pont, alhora d'un vol
d'ocells grocs, un xiuxiueig de fulles,
aire i aigua em digué el seu nom.

Draisa

duia el matí obert entre els llavis,
el consol de la boira i les flors...
Draisa vestida de llum, ben prima
en mentides i aroma de pomes
als ulls.

Ella fou núvol de besos,
enigma que regalava vida,
silencis, oroneta de foc.

Draisa,

rosella en la pluja,

nit.

Verge,

camina fosforescent
tot prestant-me la sang que em commou.

DECLARACIÓ

La seua fertilitat mental havia esdevingut matèria aquosa amb l'home de pedra. Malgrat que no mai li demanaren paraules, li cresqueren molses i llunes de les escletxes. El per què, calia cercar-lo en les ombres de l'alba. Ella, dona d'aigua, ensopegà amb un somni fet carn. Temps enrere havia visitat les pitonisses més verges, desxifrat les boles de vidre, els núvols, els llavis de les caduques tavernes: cantava, bevia, ballava, i tot, per tancar aquella soledat nocturna del cos. I ara, enmig d'un silenci alimentat, li parlà com la boira:

- Si véns amb mi, triaré la teua morada per veure la vida; amb els ulls aquietaré la teua sed.

CAUSA

Arribarà un dia en què perdrem la memòria de la carn i la immobilitat de l'amor serà més forta que tots els moviments de la galàxia. Serà la història, el bes desaparegut o l'udol amagat rere el vers, qui parlaran de tu: fada d'arrels florides, veu blanca i, aleshores, flama aconseguida en el crepuscle de la meua mort.

QUADRE AMB SILENCIS

Black Milk era l'excusa per la qual l'home de pedra s'amagava als capvespres; desconeixent com, però envoltat d'una musicalitat alternativa, cercava els mots més exactes per a la dona d'aigua; mandrosa en els gests i paraules li havia brodat un quadre de sentiments blaus: a era una aula on nens i nenes s'imaginaven la qualitat de l'amor; aquella delicadesa que dibuixava finestres amb geranis i una bola del món per somriure, havia eixit de la seua pell de tardor; una mestra gesticulava futurs sota un rellotge, alhora que eriçava el cor petri de l'home més mut que hom ha conegut... Per fonament, hi havia l'abecedari Ω.

Amb fils de núvols havia teixit l'horitzó de l'alegria més bella mai aconseguida: i tot, amb la lenta parsimònia del silenci. Abans d'adormir-se, les seues mans encara gravaren el darrer acte de fe:
“ Al príncep de les milotxes, professor i poeta ...”

MOMENTS I

Vaig haver de parlar als vents i als oratges de la fòssil distància que els separava. Ella volia catifes d'algues unflades allunyant-li els abismes, trobar la transparència dels remors i l'escuma; volia els ulls de far i nit que – cràters en la pell seua – li segrestaven oblits blaus i més oblits...

MOMENTS II

Amb un tros de cel per cos pretenia oferir-li, per juliol, els misteris més deserts...

Aquella llum blanca - com el llostrejar dels tramvies – recordava els ulls que el captivaren. No mai des d'aleshores necessità de paraules fortes, ni d'intel·ligència alguna. Ben buit d'accents i d'alès se n'adonà de l'espiral intangible de l'amor.

MOMENTS III

Doneu-me el foc dels geranis a l'agost i la llum de les sestres; oferiu-me contalles dels ocells més exòtics d'amor o les aigües més nues; deseu-me els somnis de les pedres amb l'aire i també la lassitud del silenci.

No res més cel existeix, llevat del seu pas acostant-me presència, el crepuscle del poema fet luxúria, com les mans en la jungla: territori on decline paraules d'amor, dibuixos de tinta profunda en la carn aconseguida.

PASSATGERS

Tan sols era qüestió d'aixecar-se sobre el ventre de la nit i agafar aquell llapis abaltit i solitari. Calia fer-ho, espolsar els llimbs d'incertesa, la sang de plom que lentament enverinava. I sota el flexo mut del verge tròpic remoldre els vells oblits de marbre, en gebre i foc: secret caliu de l'harmonia.

Alquimistes de l'instant, féiem viatge quan, de cinabri intens, però a les fosques, el teu mussol del pit - clar arquitecte del silenci - s'engolia llaminer l'ham dolç de les paraules.

CONVIVÈNCIA

És bo de parlar d'altres somnis
i persones, d'experiències
noves i del risc de paisatges
folls, àmbits bells sense recança.

La pell --discret laboratori--
ens regirà, de franc, l'edat.
Tots dos sabrem que en la tardor
caduca i breu de les paraules
hi haurà bocins de saba dolça.

Trepitjarem, dels nostres versos,
la fullareda.

ORATGE

Camines i t'insinues i, al davant, la teua pluja. Nu, voldria ser-hi. Ets marea profunda, llamp. Com l'arc del viure que enceta ona i vida. El límit just de l'oceà on m'alimente.

INTIMITAT

T'he dit i tu ho saps, que jo vinc del foc i de l'aigua. De la sal i el pa fresc. De la taula. Dels mots breus i l'espart. Del sabó. Del silenci, de la pols i dels draps. D'aquella llum que les mans amb el sol negocien i dels versos diminuts. Tu ets penyora, bell domini fràgil, caliu meu que esperone en anys com la pell d'un bell crepuscle. Convida al foraster que sóc. De zel despulla'l. Com la carn d'aquests mots blaus, dintre meu llostreges.

MATERNITAT

L'infant que encara és per nàixer, esculpeix signes sobre aigua que no veig i un cel de foc i marbre. A la sínia del teu cos t'abrileja d'esperances.

OCURRÈNCIA FUTURA

¿Què n'hi ha d'estrany perquè un públic d'oli i aigua legisca aquestes bagatel·les?

Camines silenciosa per palaus d'arena, mentre els albatros t'ofrenen tiges de murta i, als espadats, l'aire completa la teua fesomia. Bellesa resplendent, habitaràs els distints noms de la pluja quan, més enllà de la carn, reviurem pel deix de les veus. Aleshores, esdevindrem allò que sempre fórem: l'eco amorós d'un oratge hipernatural.

ENIGMA

Trobe a faltar l'última veu que modulars abans de perdre't! Tu que somies i no ho recordes - cendra en la ment - , dibuixes viatges d'oceans, abraçades amb explosions de març que no engroguixen malbaratades i que t'escric amb la sang d'aquestes tulipes tan íntimes. És l'amor del florista qui pacientment t'abraça en cistella de lletres i t'ofereix l'oblit de cèl·lules blaves engronsades als barandats de la matinada... Veus que ni veus, ni sents ara; mudes melangies de l'enigma perenne en què es transforma quan, presoner i ocult, el seu cor de paper balla per tu.

ENIGMA II

Presoner i ocult, el seu cor de paper per tu balla... Almenys, això et diu la cacofònica veu que grava amb tinta relleu i, seua, et sent matinada o tendresa que t'inventa indefugible en la ciutat de l'amor més somni. Si t'emmaskara de poema, no ho dubtes mai, l'enigma et llegirà.

ENIGMA III

En la pols de sota els mobles, als racons oblidats de nosaltres i calaixos he trobat, justament, allò que et representa: llum oculta de mans que colpegen desordres i endrecen l'habitatge del viure, cos amant que m'identifica.

CRIPTOGRAMA AMORÓS

-----INICI MISSATGE PGP -----

qANQR1DBwU4D8Mq3GjwvVIQB/9ctziG9Z3buSMZcYivMYD7YZfioUB0yyg
C8EO1Utt4w75OJ5MnxdGEJ3XStwJCh5kBxyfs9eFUhOnvmePY1GLXzkPMc32j
wm5z77VviY1ixGlsPfjSKRV0alxTkkA8GkP1MqN5pwab5OjTmAZfHImLpD/RK
gT4o+ll80acxiyxynRGNouooII35cD0fUKhwJeiNXYwpMZKkXFtTj7/2Wki44rd7
wlULteXrG76ZhcRRSS1Rd1H9Ysu1P1skGS5Acl4vkniLQODSuJrYJlZLJeGa6/7k
4N683T2rlvcBzy6fCowwfUQbKoWL+pBCs3GN6/mFqrizfBy7H6MaUeEPLfpCA
Deigar3p/oECH7DElHmKGNzpfNyJKaOSasvr+NIWnmab4UdWs/AQSKix9zzbVi
2YNsED2OL+b6HGh0T8V1NgQMzdNBO0U5al43COS/wr/yf0WLP8DpDcW0D
DeI6xXwAoV5GNrO2Xi6XmvnSbPYUkQSVhXkSCHb4s0lOizrzrvEUiJNC66cV0
mAazLcUpAeayBTnF0Xk97Dwx1dE8XS3/m3L7ahDfxq5UQA+bpZ5zHlou2cj4T
q2UmuAV/WATo31S7HtOxTfZNnvgxlt1YkllLgctz/2Lj4KwPFKJKyU4+4vXdoC
+iQvG9BWllcwPsZf5z/ZidJQ/IOwqmAEQNZxTF7ycEW8lWnepADCu+sz6oXzn
A2QOFQ7yziXgNXgEOrRYLUk552HkunqirZpH3VzHQRWvdz17w1q1V3w3S08
sFfuwnatOGjPr4RpYLUM3Qt9xK83bKmbKCFfFdmh0FYez0yhLdP8tYovRPTuB
LaFGxn4rGH4zeXCWWbybKR9eKSl296Q2+vwn9pY+4jLIDQ5dSG4qUOhYmF
w74JyQRaUKogqcVcxLSlvGLot5kWhsadxp3I5HCyL9fgHVPkQzMuyc09KlaEtG
NBne5mdAf2gUpXtGTGTGJLk3hbPLPfkODJQIOU4bBJwfezRcmCb+8IBVqk/A
OTM+ExqPFoH8CqyTBbLr+pFv21O7p9Oh2c2kxsg3CH29NKt3aq6LXvHNratQ
HgsrH4ZlXmD94Bd9RAM34RS0om+opo9Dnd+uASnkLU/haODQhlDzRHL6qlo
OoRKpIbFUXofVhvINaPnWtKFnguFYuFvYjIzkcFVZjliUJw/BekXOtasy2x4Nw2
h0RpHcKIhSDmBAf+cbkj2H8wpdFz4KToF0lyX1KGyefwyLUqN9vcGgOYsmJ
ZmnZoSxJva3CiCAhkCnwhW193rXxlQzMsZ8dvC+ZumMUyMXwXFnAAX+bg
D1wAvwH65E==/yFc[©].

-----FI MISSATGE PGP -----

Versió: PGPfreeware 6.0.2i

•Interrogares pels arxius de la memòria i, a l'instant, hi passejares. Demanares l'energia del sistema i, neta de virus i tristesa, tota fou teua. De l'amor tingueres programes, accessoris i sentiments de lògica borrosa, allò que era, amagat en les 1024 capsetes de pluja i sol. A canvi, llevat de l'empremta, no sé res de tu... I als capvespres melangiosos em pregunte: ¿On són els bits preciosos que em completen la cintura dels somnis?

HOME BLANC ENTRE PARETS

No és l'aurora, ni els núvols o el teu somriure allò que m'envolta, sinó desitjos pintats de soledat... Amb ungles blanques de tanta tristesa escric llargs passadissos de lletres per, si de cas, l'atzar fa que trobe la teua mirada. Brut de blanc, en aquestes parets, si t'hi fixes, parlaràs amb l'ombra de l'amant invisible.

RETROSPECTIVA

Quotidianament pratique l'exercici de la veu per no esdevindre fòssil de l'amor.

No és gens fàcil sobreviure, doncs, amb finestres empolsades i desercions m'acompanye. Ressonen volves roses i mirades. Lluny enllà, coixins de la memòria que em sorprenen. Assegut a taula i deslluït, recerque, en els records, els mòbils núvols de nosaltres, aqueix amor tan agre i dolç.

Saps..., no sé si et passa, però no puc buidar-me d'aquesta soledat.

CARNAVAL

El camí que en tu s'apaga, diu l'amor antic de cataracta i sorra blanca amb misteris ocults. No et conec amor..., ni em conec; no demane els somnis quan t'habite, ni aqueixa veritat lenta i quallada que se'm cargola de tanta carn trista i premonició. Vine, amor, vine-te'n ara i no te'm perdes... Esborra el fosc *blues* que em corrou. Feixuc, la ment se'm fon llunyana, mentre harmonitze miratges.

No vull beure'm esquives mirades... Com una roca insondable, cerque borralls de perduda eternitat.

TRIA

Venies del jazz despullada pels vents, mentre et cercava silueta perfecta en la llum. Al cabaret, exèrcits de mirades fregaven les ombres. Un temps abrandat pel tacte d'aquella renovada primavera i el xiuxiueig de vels en jurades estances motivaren un cos que ofrenava les flors del disig: tot era lleu, fada de boira, quan en silenci, reclames l'ombra i llegenda per on, a l'atzar, vagarejava. Perpètua en les mans, duies l'almoïna discreta del meu amor perdut.

TEMPS DE SILENCIS

I

De vegades em convoquen arraps del passat i vagabund t'esbosse sota la pluja d'amors blaus. Racons tristíssims nodrien la fe mútua, aqueix viatge en el fris d'una pell assolada on t'emergia, atribuïda, la primavera... Persequies avingudes de silenci, alhora que els seus brancatges m'acurtaven distàncies del bes; en les ungles vaig amagar-me la memòria del cos, ara, enderroc d'absències. Per què et retrobe fugitiva i difusa o oneges en l'ombra profunda dels mots ? Dignes on ets, que visc allunyat de la pàtria dels somnis i, ja, el cor mineral no batega.

Per tota la cendra escrita, confesse l'almanac blau que tu fóres; encara, del meu atzucat, l'horitzó de neons.

II

Animal centenari, rodolava per cercar aromàtiques fustes amb tactes de cos. Entre les boires immòbils, les cadències i els passos, jo t'inventí fragmentat pel desig; rajava l'ànima d'aigua quan, dolça, m'emparares. Apuntalat per tants de silencis, no calgueren proposicions, ni insidioses banderes. Criatura de llum i senzilla, el teu inversemblant beuratge, la pell.

III

Havia acordat amb l'estiu de no dir-te els fragments d'orfandat en què el món m'immergia, retrat d'empal·lidida privació; tanta eixutesa era un no-res, mentre els procediments de l'ombra dibuixaven flors al teu cel. Als capvespres de places d'adormida tristesa, núvols greus em cremaven els batecs, incapaç dels records amb què em parlava, amorosa, la pluja. Tremolós i mullat, érem ja una carn: melangiós abecedari de silencis.

IV

Aquesta nit he conegut la soledat: palpitava, en tu, la tristesa de les anemones.

V

Nàufreg ferit, alenava convençut de les falsificacions del cor. En l'horitzó, ravals de soledat i estàtues desencaixades parlaven dels llums eternals que t'acaronen, però no mai t'escalfen. Habitant del pànic, classificava flassades de veus per no engendrar fantasmes. Surava a la deriva d'un ofici de paraules. Aleshores, la pluja començà una exaltació domèstica de la vida oculta en la terra; arraulit pels secrets, adorava el teu record de bronze sota les tempestes.

POEVIDA

Aquestes coses de sempre tan completament
indescrïbles com la llum a l'estiu,
la suor del carreter, un somni incert,
"t'estime tant,
malgrat els batecs
que no taste",

aquestes coses properes, tan certes i simples
 parar taula, veure't trist i no persona,
 solidari, també gos ensinistrat
 i amant mecànic o, ben mirat, poeta
 esmaperdut, camperol de primaveres,

aquestes coses d'un cor sense parets
que fuig tan gris i destrossat d'una guerra
on no existeix el blat i s'obre pesadíssima
lluny de l'esperança,
aquestes coses
conformem la puta barreja i mesura
blanca que esventra,
de fet,
l'orc en poesia.

Post scriptum

Per molt que ens abracem, que ens omplim la boca
de boca i que ens mesclem els cossos,
mai no som un. Cada vegada
l'assaig de no gastar massa paraules
que és el que més traeix.
Val més el gust de les petites coses
velades que revelen.

Un dia clar de somnis i de foc
ens torna al lloc on vàrem començar.

Joan Vinyoli.

EPÍLEG

DE LA MECÀNICA A LA POÈTICA DE L'AMOR

No podria sostenir, com li deia a una amiga i poeta fa pocs dies que «la vida és una mentida», tot i que l'afirmació venia recolzada per la dificultat i pobresa en què vivim els éssers humans les nostres relacions.

Personalment, ni em refie de sentències que pretenen la veritat absoluta — incloses les meues —, com tampoc de la pura perfecció.

Ara bé, a poc que ens hi fixem i en el cas d'existir una Meca de l'amor, trobarem aquest habitatge quasi buit de visites i demodé... Sembla que vivim —cossos de fum— amb la més exacta provisionalitat.

Però fem l'esforç per uns instants de l'auto-anàlisi, alhora que recordem el filòsof Rousseau en descriure la hipocresia i falsedat, aqueixa espècie de mal endèmic de la societat occidental que habitem.

- S'ha produït, des d'aleshores, progrés o evolució moral en la conducta social de la humanitat?
- Hem de sentir-nos orgullosos de pertànyer al gènere humà?
- Trobaríem cap persona i, també, per què no poeta, que tot i coneixent la diferència entre veritat i falsedat, no preferirà la mentida còmoda i remunerada que ha trobat, a la veritat poètica i exigent descoberta per un altre?

Sense la pretensió de ser moralista, escorcollem les nostres actuacions, perquè, contra tot pronòstic, voldria defensar com a resposta la més inversemblant esperança: al llarg del nostre viure, els humans

tenim uns temps morts o blancs, temps de fantasieig que el nostre cos-cervell utilitza per tal de sorprendre'ns amb la mecànica de l'amor. Aquesta activitat ens salva, ens fa animals d'una carn especialitzada capaç de festejar, tant la pròpia vida, com la seua individual negació. És així com la mecànica esdevé poètica de l'amor. S'ha produït el miracle d'una mutació conduïda per cèl·lules farcides d'estricta generositat.

El/la poeta resta convertit en un ésser estrany i estranyat per l'amor, el medi en què arrela un experiment sense cap constatació d'èxit, però, això sí, amb una fe inaudita i carregada de futur. Com que la vida no és una mentida, per la poesia, la carn feta verb, adquireix una parcel·la d'humana veritat. Escriure la vida és una humil forma de comprometre's i viure-la. El poeta creu allò que escriu i ho testimonia amb la vida, allunyat de modes i tendències estètiques, però sense ignorar-les. Ha comprés modestament que la seua veu, ni de bon tros, és l'única, que complementa les altres. L'amor, com un griu, poetitza la mecànica de la vida humanitzant-nos.

I això és l'imprescindible.

Siguen aquests poemes en prosa el meu senzill homenatge a totes les persones que, amb el seu viure i experiències, ens han retornat i ensenyat, malgrat totes les dificultats, les més vastes constel·lacions de l'amor.

Josep Lluís Abad i Bueno

Epíleg al llibre *D'amors i d'altres constel·lacions*, Edic Brosquil, Poesia, núm. 11, València, 2002.

Dedicatòries

♥**Troballa** per a Cris Palasí i Joan Franco. La seua unió m'ha fet creure que l'amor no és cap quimera.

♥**Virtual** per a Vicent Ibáñez Martínez degut a la nostra amistat i llargues nits informàtiques. Tot això ha estat una excusa per tal de fer-nos créixer en humanitat.

♥**Barman** per a Sergi Arrando company de treball i músic; també per a Maria Josep Escrivà i Isidre Martínez.

♥**Xat blanc** és per a Aliena, Cielo, Eñe, Isabel, Mafi, Mila, Sara, Rosa, Teressa, Tina, Tere,... elles amigues nocturnes del xat.

♥**Música oculta** per a Marc Granell i Anna.

♥**Ana** és per a Ana, la raó d'ésser d'aquest poemari. Una nit li vaig confesar que li escrivia un llibre..; el seu temps i silenci han confirmat que l'amor palpita en ella sense fer escarafalls...

♥**Recordatori** per a Maria Josep Escrivà...una mica com resposta al seu darrer poemari i deute amb la seua trajectòria vital de la qual sóc còmplice i compartisc.

♥**La primavera de Lara** , per als cinc anys de la princesa dels oratges; ella és prova real de la bellesa i esperança... Amb el pas cíclic de les flors dels ametllers, ho comprendrà.

♥**Pleonasme de l'àngel daurat** per a Laia, a qui vaig conèixer sense creuar paraules, mentre caminava entre els camps de dacsa, camí de la platja de Moncofa. Ara, quan cada dia corre per aquells indrets, viu amb mi com àngel daurat.

♥**Carta electrònica I, II, i Papallona de dilluns** per a Marisol González; hi ha lligams que són més forts que les paraules i silencis; per la complicitat vital, poètica i la melangia, aqueixa mena d'ombra amorosa que compartim.

♥**Certes dones** per a Solita Felip... Ella ha sabut guardar al seu cor tota una història d'amor ; una vertadera heroïna, una dona en majúscules.

♥**Dama de blanc** , malgrat que no em coneix, per al vestit de llum de Mari Carmen, una vesprada de 2000 a la platja i sense que s'adonés.

♥**Cita amorosa** per les visites que Pepe Abad i Maruja Bueno fan a la memòria perduda de Pedro Jiménez Alfaro, amic i estimat.

♥**Tempus fugit** per a Juan Manuel Martínez amb qui compartisc sentiments, sensacions i estances en el lloc de treball.

♥**Maternitat** també fou escrit per a Guillem; ara camina, pensa, juga i parla; està fent-se tot un homenet.

TAULA

PRÒLEG.....	3
CONSTEL·LACIONS.....	9
A MITJA VEU	10
NÚVOLS.....	11
TROBALLA.....	12
SETEMBRE	13
BARMAN.....	14
VIRTUAL.....	15
XAT BLANC	16
MÚSICA OCULTA	17
ROSA BLAVA.....	18
LA PAGODA DELS SOMNIS	19
ANA.....	20
LA PRIMAVERA DE LARA	21
PLEONASME DE L'ÀNGEL DAURAT	22
RECORDATORI.....	23
ICONA AUTOBIOGRÀFICA	24
SEDUCCIÓ	25
DE L'AMOR POÈTIC	26
CARTA ELECTRÒNICA I.....	27
CARTA ELECTRÒNICA II	28
PAPALLONA DE DILLUNS	29
CERTES DONES	30

DAMA DE BLANC	31
CITA AMOROSA.....	32
TEMPUS FUGIT.....	33
ELS AMORS A BARATÀRIA.....	34
DRAISA	37
DECLARACIÓ	38
CAUSA.....	39
QUADRE AMB SILENCIS.....	40
MOMENTS I.....	41
MOMENTS II.....	42
MOMENTS III	43
PASSATGERS	44
CONVIVÈNCIA	45
ORATGE.....	46
INTIMITAT.....	47
MATERNITAT	48
OCURRÈNCIA FUTURA	49
ENIGMA	50
ENIGMA II.....	51
ENIGMA III	52
CRIPTOGRAMA AMORÓS	53
HOME BLANC ENTRE PARETS	54
RETROSPECTIVA	55
CARNAVAL	56
TRIA.....	57
TEMPS DE SILENCIS I	58
TEMPS DE SILENCIS II.....	59
TEMPS DE SILENCIS III	60

TEMPS DE SILENCIS IV	61
TEMPS DE SILENCIS V.....	62
POEVIDA.....	63
EPÍLEG	65
DEDICATÒRIES	67
TAULA.....	70

Aín, 13 d'abril de 2021.